

РЕШЕНИЕ

№ 118

гр. Белоградчик, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЕЛОГРАДЧИК, I-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Анна Ив. Кайтазка

при участието на секретаря Наташа Ст. Найденова
като разгледа докладваното от Анна Ив. Кайтазка Административно
наказателно дело № 20221310200122 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Т. С. Т. от с. Г., обл. В., ул. “Л.” № ..., с ЕГН
*****, срещу НП № 304/27.05.2022 г. на Директора на РДГ – Берковица,
с което му е наложена „глоба” в размер на 300,00 лв. на основание чл.257 ал. 1
т.1 от ЗГ, за нарушение на чл. 108 ал.3 от ЗГ.

В жалбата, се излага довод за не законосъобразност на наказателното
постановление и иска отмяната му, поради допуснато съществено нарушение
на материалния закон, опорочаващо издаденото НП – санкционирано
„допустителство“ без фактическият състав на деянието да е такъв. В с.з. се
явява процесуален представител – адвокат, на жалбоподателя, който
поддържа жалбата, твърди, че има неяснота на предмета на нарушението – не
е посочена в АУАН и НП фактическата обстановка, излагана в с. з. от
актосъставителя, отново изтъква довода за липса на „допустителство“ и
претендира и разноси.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител в с.

з., но в писмена защита взема становище по същество на казуса – че има доказано извършено нарушение от жалбоподателя и че издаденото НП е правилно и законосъобразно, поради което следва да се потвърди.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства, намери от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Т. С. Т. е лице, упражняващо частна лесовъдска практика, неоспорено качество от страните / респ. неговата /, въпреки липсата на изрично доказателство в тази насока.

В това си качество – на лицензиран лесовъд, Т. Т., като представител на ЮЛ, на 05.02.2022 г., получил позволително за сеч № 0654848, с очакван добив на 85.0 плътни куб. м. дърва – лежаща маса, от вида черен бор / като едра и средна дървесина и дърва за огрев / от отдел 381 ”д”, имот от ГФ, собственост на ФЛ, в землището на с. П., общ. Р., като собственикът / ФЛ / бил предоставил на ЮЛ – да осъществи сечта. Съгласно даденото позволително, сечта е следвало да се извърши в периода 08.02.2022 г. до 31.03.2022 г., като добитите материали следвало да се извозят от сечището в същия период.

На 12.02.2022 г. свидетелите И. Бл. И. и колегата му Д. В. – горски инспектори при РДГ-Берковица, извършили проверка по ЗГ на сечището в с. П., по цитираното по-горе позволително за сеч. Двата обходили сечището и констатирали, че на терена има сеч и на не маркирани за отсичане дървета от вида черен бор. Измерили диаметъра на пъните им – и по сортименна ведомост изчислили кубатурата на същите, като ги сортирали на едра и средна строителна дървесина и дърва за огрев. Т. бил уведомен и поканен да присъства на проверката, но не се явил, тъй като заявил, че не е в района.

Поради допуснатото отсичане на немаркираните дървета проверяващите приели, че на Т. следва да се състави АУАН за нарушение по ЗГ. Своите констатации И. отразил в Констативен протокол - № 143834/18.02.2022 г., ведно с указания за съставяне на АУАН спрямо Т.. Протоколът бил подписан от И. , В. и Т..

Именно в изпълнение на разпореденото в констативния протокол, веднага, също на 18.02.2022 г., И. Бл. И. съставил и АУАН № 304 от същата дата на Т. Т., в неговото присъствие : за това, че “ като лице упражняващо

лесовъдска практика и получило Позволително за сеч № 0634848/05.02.2022 г., не е упражнил контрол по време на извеждане на сечта , с което е допуснал отсичане на..... немаркирани с КГМ в основата на пъна“. Деянието е сочено като осъществено в периода 05.02.2022 г.-12.02.2022 г., на територията на ТП ДГС-Белоградчик, в землището на с. П., отдел 381 „д“. В реквизита “законови разпоредби, които са нарушени от извършителя”, И. посочил чл.108 ал.3 от ЗГ. Като свидетел, отбелязан като такъв на констатиране на нарушението и същевременно и съставяне на акта, е вписан Д. Ванков. Нарушителят подписал акта и получил копие от него, а в реквизита “възражения“ – посочил, че имал здравословен проблем и последните два дни не е ходил на сечището.

На 27.05.2022 г. въз основа на акт № 304/18.02.2022 г. на св. И., е издадено обжалваното НП № 304/2022 г. на Директора на РДГ-Берковица, предмет на делото.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът прие:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна.

Несъмнено установени за съда са: на първо място обстоятелството на качеството, което е имал жалбоподателят – лицензиран лесовъд. За това обстоятелство не са представени изрични доказателства, но не се и оспорва от страните. На следващо място, не се спори относно фактите, че за сечището по позволително за сеч № 0654848/05.02.22г. документът – позволително е получено именно от Т. Т.. Установи се /от констативния протокол за проверката/, и гласните доказателства – показания на свид. И., дадени в с. з., че на 12.02.22 г. са установени в сечището сечени и немаркирани дървета, като количеството им е определено по сортиментна ведомост, а видът им е черен бор.

Съдът приема за истинни според него приобщените гласни доказателства – свидетелски показания на св. И., а също така писмените доказателства - представени с админ. наказателната преписка. От тези доказателства за съда се изяснява, че Т., в качеството си на лицензиран лесовъд, като получател на позволително за сеч, и следвайки да упражнява контрол по провеждането й, чл.108 ал.3 от ЗГ, не е упражнил такъв, тъй като

се е стигнало до отсичане на немаркирани дървета.

Съдът не приема за основателен в случая и довода на представителя на жалбоподателя, че фактическата обстановка по казуса в НП е различна от съобщената от свидетеля по делото – той и актосъставител. Св. И. в с. 3. подробно разясни, че дърветата, които подлежат на сеч са два вида – едните, при определени параметри – дебелина на ствола им /диаметър/ изрично се маркират за сеч с КГМ, другите – по-тънки, с диаметър по-малък от 14 см. на височината от 1,30 м. – не подлежат на такава маркирация. Свидетелят показва още, че в конкретното сечище е имало неправомерно рязани и от двата вида дървета – подлежащи на маркиране и не, като той и колегата му са измерили диаметрите само на тези, които е следвало да са с поставена КГМ и тях са вписали като кубатура в КП и АУАН. Т. е. за тях само е и потърсена отговорност. Останалите дървета, не са измервани от проверяващите, „не са взети под внимание“, както се изрази свидетелят – поради което и не са предмет на обвинението. Ето защо, съдът приема, че тъй като това е в интерес на нарушителя – търси му се отговорност за по-малко количество от действително неправомерно добитите дърва, то не посочването в АУАН, респ. в НП на начинът на измерване на отрязаните дървета и респ. не отразяване въобще на другите, не подлежащи на маркиране дървета за сеч и отсечени без да е било разрешено, не е във вреда на Т. и не накърнява правата му.

При издаването на НП обаче, съдът счита за допуснато едно наистина **съществено процесуално нарушение на ЗАНН и ЗГ**, което налага отмяната на постановлението – липса на законово предвидено наказание за елемента „допустителство“ в конкретния казус, при установеното неправомерно поведение иначе на Т., така както текстово му е приписано нарушението.

Възражението на защитата на жалбоподателя за изпълнително деяние под формата на „допустителство“ се явява основателно. Този термин – „допуснал“, като конкретно изпълнително деяние е използван и в АУАН и в НП, като резултат от не упражнен контрол. Действително „допустителството“ съгласно чл.10 от ЗАНН се наказва само в изрично предвидени случаи. В хипотезите на чл.257 ал.1 от ЗГ – съдът открива предвидена такава отговорност единствено по т.6 и т.7, но те нямат отношение въобще към настоящия казус / свързани са с нерегламентирано допускане на строителство

в горски територии или други дейности, от неспособни лица/ .

Относно довода на представителя на жалбоподателя за не носене на отговорност по чл.108 ал.3 от ЗГ, тъй като Т. е само получател на разрешителното за сеч, а не лице, на което то е издадено – съдът не намира това за правилно. Несъвършенство на закона е израз в тази ал.3 „на когото е издадено“, очевидно законодателят е имал предвид „получателя“ на разрешителното, тъй като същевременно в ал.2 на чл.108 е предвидено, че този документ се издава на лице, което е „вписано в публичния регистър за упражняване на лесовъдска практика“ и именно затова ал.3 вменява това лице да извършва „контрол и взема мерки за предотвратяване и спиране на незаконни действия по извършването на добива на дървесина“. Само лесовъдът може да упражнява този контрол. Иначе, формално лицата на които се издава не винаги са лесовъди, напротив в повечето случаи са собствениците на горските имоти – ФЛ/ЮЛ, или такива взели ги за ползване само, но тези лица нямат специалното качество „лицензиран лесовъд“. Така, че няма спор за съда, че законодателят е искал да вмени отговорността именно на лесовъда, който по см. чл.108 ал.2 ЗГ „е лице на което е издадено разрешителното“ т.е. неправилно назовано така, вместо „получател“ на разрешителното.

По изложените съображения, съдът намира, че обжалваното наказателно постановление следва да се отмени, като неправилно и не законосъобразно.

С оглед решението на съда по същество на казуса – да отмени Наказателното постановление, и искането, направено от страна на жалбоподателя, въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати направените от първия разноси за адвокатско възнаграждение в процеса. Съобразно указаното в чл.18 ал.2 вр.чл.7 ал.2 т. 1 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. /в редакцията й до 04.11.22 г./ за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът присъжда в тежест на наказващия орган, претендираните от жалбоподателя разноси в размер на 300,00 лв. – за адвокатско възнаграждение, и предвид представения по делото договор за правна защита и съдействие с адвокат и пълномощно, удостоверяващ, и че възнаграждението е платено, поради което и има доказателства, че разносите са реално направени от жалбоподателя.

Водим от горното и на осн. чл.63 ал.1 от ЗАНН

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 304/27.05.2022 г. на Директора на РДГ-Берковица, с което на Т. С. Т. от с. Г., обл. В., ул. „Л.“ № ..., с ЕГН *****, е наложена „глоба” в размер на 300,00 лв. на основание чл.257 ал.1 т.1 от ЗГ, за нарушение на чл. 108 ал.3 от ЗГ.

ОСЪЖДА РДГ-БЕРКОВИЦА, с адрес гр. Б., обл. М., ул. „М. К.” № ..., ДА ЗАПЛАТИ на Т. С. Т. от с. Г., обл. В., ул. „Л.“ № ..., с ЕГН *****, направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 300,00 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен Съд - Видин в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Белоградчик: _____